

HET THUISCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT 11

'DAAR ZIJN ZE WEER...'

Enkele weken waren ze dicht: de dierentuinen. Zonder bezoekers ging het leven van de dieren wel gewoon door. Nu er weer mensen mogen komen, krabben sommige dieren zich wellicht tóch even achter de oren: het was net zo lekker rustig... Of hebben ze alle bekijks gemist en kikkeren ze er juist helemaal van op?

- **Kies een van de dierentuindieren en schrijf vanuit zijn/haar perspectief hoe hij/zij de weken zonder bezoek ervaren heeft. En natuurlijk wat het met hem/haar doet nu de bezoekers weer komen.**

Deadline: woensdag 3 juni a.s. Heel veel schrijfplezier!

MET EEN BEER VALT NIET TE PRATEN - DOOR LYDA WESTERINK

'Een beer is op zijn eer gesteld, een directeur alleen op zijn geld'. Mijn vader zei het al, toen ging het nog over een andere directeur, maar het is nog steeds waar, misschien met de huidige baas wel meer dan ooit. Met een beer valt niet te praten, zei ze. Ijskoud, hè? Dat stelde ze gewoon en dat terwijl het toch mijn persoon is die hier in de dierentuin vaak als conflictbemiddelaar wordt ingezet. Onlangs loste ik nog een hoog opgelopen ruzie tussen twee aasgieren op, moe gier pikte het niet langer dat vader altijd het grootste stuk vlees moest hebben, tegenwoordig zijn ze van het eerlijk delen en kijken daar nog heel tevreden bij ook. Ik hoorde dat pa zelfs wel eens de kooi opruimt, ja, wie had dat kunnen denken? Of neem nu dat conflict tussen de pinguïns en de reigers. Die laatste zijn hier te gast, maar ze keken de vis letterlijk uit de snavels van die, volgens hun

president 'slome duikelaars'. 'Moeten ze er óók eens voor werken, houdt ze lekker scherp', aldus deze stoer gekuifde reigersleider, 'Wij moeten elke dag die strijd aan, posten bij de Febo en bij de MacDonalDs, in deze stad zijn geen sloten, hè? Wij hebben het niet zo eenvoudig als onze broeders in de buitengebieden, die de wateren voor het uitkiezen hebben. En die gekostumeerde waggelenden hier, die leven een luxeleventje, die worden maar dik, als ze niet oppassen knallen ze uit hun jacquet, ze zouden ons dankbaar moeten zijn.' Wat natuurlijk onze brave zeehelden weer enorm tegen de witte borst stuitte. Overigens waren ook de pelikanen, om dezelfde reden, niet echt blij met de reigersbende. Een megaklus om hierin te blauwhelmen, kan ik u zeggen, maar ik dééd het en met succes, er waren veel rondetafelgesprekken, inspraakrondes en post-it-memosessies, die soms tot diep in de nacht duurden, voor nodig, maar er ís inmiddels een visquotum voor onze vrienden, de reigers, vastgesteld. Aan borsttklopperij heb ik gruwelijk het land, moet u weten, maar trots ben ik daar wel op. Welnu, ik bedoel maar, ik heb echt op dit gebied wel een cv waar ik mee thuis kan komen.

Maar mevrouw de directeur interesseerde het allemaal hoegenaamd niets. Ik was door alle bewoners afgevaardigd om het gesprek met haar aan te gaan, het belangrijke gesprek over de heropening van deze Zoo. Het korte verhaal was: dat willen wij niet, punt. Maar zo stak ik dat onderhoud natuurlijk niet in, ik ben een redelijk dier, ik begrijp dat mensen iets minder inlevingsvermogen hebben dan wij, dat zij over het algemeen iets trager van begrip zijn ook, wat zeker voor dit exemplaar gold. Allebei de zaken, bedoel ik. Ze begreep niets van de rust die wij, sinds in maart de hekken moesten sluiten, ervaren, we voelen ons vrij, niet bekeken, kruipen uit onze schulp, zijn gewoon, ja, ons zélf! Maar zij snapte niets van dieren, geen jota, ze had het zelfs soms over 'beesten', stuitend! De beestenboel bevindt zich toch echt, echt, echt in de mensenwereld. Neem nu dat virus, waardoor ze dus allemaal thuis moesten blijven en ook dus niet hier mochten komen, dat hebben ze aan zichzelf te wijten, hè. Hadden ze de dierenwereld maar met rust moeten laten, op hun eigen terrein moeten blijven. Maar goed, daarover wilde ik het allemaal niet hebben met madam, ofschoon ik stiekem wel van mening was dat het mij een sterk argument gaf om ons meer met rust te laten. Ik heb het niet gebruikt, onder de gordel speel ik het diplomatieke spel liever niet, daar komt maar ellende van, dat bewijzen mensen wel, je hoeft de kranten er maar op na te slaan. Nee, daartoe verlaag ik me niet. Een beer ís op zijn eer gesteld, maar zíj, zij schudde alleen haar hoofd maar, de hele tijd. Nee. Nee. En nog eens nee. De hekken zouden níet dicht blijven, stel je voor, hoe moest ze zonder bezoekers de exploitatie rond krijgen? Sterker nog, wilden wij, dieren, straks allemaal honger lijden? Het was óók ónze boterham, zei ze. 'Letterlijk!', benadrukte ze. Wat ook weer zo dom is, want 'létterlijk', nee, de meeste bewoners eten van alles, maar nu net geen boterhammen, hè. Ook dat zei ik natuurlijk niet. Het had geen zin om haar uit te leggen dat we ons wel konden behelpen met de oppassers, er zitten echt hele onsympathieke bij, die zullen heus door niemand gemist worden. En daarna, daarna zouden we wel zien, de natuur zou langzaamaan immers zijn beloop weer krijgen, *the circle of life* is en blijft een onovertroffen systeem, nietwaar? Ook dít zei ik niet, ik zei even helemaal niets zelfs en precies op dat moment bestaat zij het om te zeggen, met vlekken in d'r nek: 'Met een beer valt niet te praten!'

Met een beer valt niet te praten? Met háár, mijnheer, met háár viel niet te praten. Had ik nog enige keuze? Neen. Toen ik naar buiten liep, stonden daar een paar reigers, tegenwoordig onze vrienden en hierin zéker solidair. Afwachtend keken ze me aan. En ja, ik stak mijn duim op en wreef demonstratief over mijn buik. Louter begrip zag ik in die ogen. En niet alleen in die van hén. Alle dieren knikten, humden, kraaiden, piepten, kwetterden, gromden, enzovoort, enzovoort, goedkeurend, een fraaie symfonie van instemming. Én waardering. Ook zij hadden de directeur op hun netvlies, een taaie, en inderdaad, echt lekker was ze niet geweest, maar het was voor de goede zaak. Mag ik een béétje trots zijn op mezelf? Mijn vader zou me zeker glunderend op de schouder hebben getimmerd. Ja, ik heb het weer goed opgelost. Iets lekkers, na die blèh-hap van

zo-even, dat heb ik wel verdiend, nietwaar? En kijk, die reiger gaat er zowaar écht voor zitten...

